

سرودی از منوچهر جمالی

شاخه هائی که باید برید

من ، گاه گاه با ارّه فروتنی
 شاخه هائی از درخت تناور و سربلندم را ، می برم
 که بیش از آن ، سربه آسمان نکشند
 و به جای سربرافراختن ،
 چتری پهناور ، در پیرامونش گردند
 که بیشتر سایه میافکند
 و میوه هایش ، برای مردم نیز ، چیدنی میشوند

ولی رشکمندانی که « سربلندی » را ، گناه میدانستند
 اکنون ، بارآوری و سایه ام را همان اندازه می نکوهند